

Δύο γυμνές γυναίκες, χαρακτηριστικό του Π. Πικάσο

περιεχόμενα

editorial

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Τζίνα Πολίτη - Η Αριστερά πρέπει να ξαναβρεί το πάθος της.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Το Κατοχικό Δάνειο: μια επίκαιρη συζήτηση σε καιρούς κρίσης.

2. Τα μέσα ενημέρωσης ως εφημερίδα της... κυβερνήσεως.
3. «Είμαστε όλοι λαϊκιστές».
4. Δύο εκδηλώσεις του Πανεπιστημίου του Ίνσμπουργκ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ TRANSFORM!

1. Κρίση στην Ευρώπη- Κρίση της Ευρώπης.
2. Στρατηγικές Προοπτικές της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Ευρώπη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Για το νέο βιβλίο του Αριστείδη Μπαλτά

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Δεύτερη Εαρινή Κοινή Κοινωνική Συνδιάσκεψη.
2. Εναλλακτική Ευρωπαϊκή Σύνοδος στις Βρυξέλλες.
3. Αλληλεγγύη στον ελληνικό λαό από συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

editorial

Μετά την υλοποίηση του έξω-θεν επιβληθέντος (αλλά ποιος δίνει σημασία σε τέτοιες λεπτομέρειες;) εθνικού στόχου του κουρέματος του χρέους, με στόχο να φτάσει το ποσοστό του στο ΑΕΠ, το 2020, στο επίπεδο που ήταν όταν άρχισε η κρίση, η χώρα φαίνεται ότι οδεύει επιτέλους προς τις εκλογές. Είναι αλήθεια ότι ακόμα δεν έχει οριστεί η ημερομηνία τους, λόγω του σεβασμού που δείχνουν οι εγχώριοι και ευρωπαϊκοί πολιτικοί και πολιτειακοί παράγοντες στην προσπάθεια του κ. Βενιζέλου να ανυψώσει τα ποσοστά του ΠΑΣΟΚ, ώστε να είναι δυνατή μια αποτελεσματική συγκυβέρνηση με τη ΝΔ. Όμως, η οξυμένη διεκτραγώδηση από τα κανάλια της τηλεόρασης και τις καθεστωτικές εφημερίδες της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η χώρα, όχι βέβαια λόγω των ασκούμενων πολιτικών της ακραίας λιτότητας, αλλά εξ' αιτίας της ακραίας βίας των γιαουρτιών, της διαφθοράς, της λαθρομετανάστευσης, των διαδηλώσεων και του παραεμπορίου αποτελούν αψευδές κριτήριο ότι δεν θα αργήσουν να στηθούν οι κάλπες.

Μια και αναφερθήκαμε στο ρόλο των ΜΜΕ κατά την διάρκεια της κρίσης, αξίζει να σημειώσουμε τη μεγάλη επιτυχία που είχε η εκδήλωση που συνδιοργάνωσε στις 6 Μαρτίου το Ινστιτούτο, σε συνεργασία με την ΑΥΓΗ, στη Νέα Σμύρνη. Ήταν η πρώτη από σειρά εκ-

δηλώσεων με το ίδιο θέμα που το Δ.Σ του Ινστιτούτου αποφάσισε να οργανώσει το επόμενο διάστημα σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας, αλλά και σε πόλεις της περιφέρειας. Η μεγάλη συμμετοχή, οι εξαιρετικές εισηγήσεις και η συζήτηση που ακολούθησε επιβεβαίωσαν το για πολλούς αυτονόητο: η δράση μας πρέπει, σε μεγάλο βαθμό, να αποκεντρωθεί.

Στον περιορισμένο αριθμό δημόσιων εκδηλώσεων του Ινστιτούτου, που αποφασίστηκε ότι θα γίνουν κατά την διάρκεια της προεκλογικής περιόδου περιλαμβάνεται και η συζήτηση για το γερμανικό κατοχικό δάνειο, που πραγματοποιήθηκε στις 8 Μαρτίου στη Νομική Σχολή, με εξίσου καλές ομιλίες από διακεκριμένους ομιλητές.

Έχουμε ήδη αναφερθεί στο ευρωπαϊκό κύμα συμπαράστασης στον ελληνικό λαό που έχει πάρει διαστάσεις ανάλογες αυτού της περιόδου της χούντας. Στο τέλος Φεβρουαρίου και στα μέσα Μαρτίου το κύμα αυτό έσκασε στη χώρα μας. Δύο αντιπροσωπείες από ξένους φίλους και συντρόφους, η μία (διεθνικής σύνθεσης) αποτελούμενη κυρίως από ακτιβιστές κοινωνικών κινημάτων και συνδικαλιστές και έχοντας ως σημείο εκκίνησης τη Γαλλία και η άλλη (αμιγώς βρετανική) αποτελούμενη κυρίως από συνδικαλιστές ήρθαν στην Αθήνα, με στόχο να συζητήσουν με φορείς και πολιτικά πρόσωπα ώστε να έχουν άμεση πληροφόρηση και κατά το δυνατόν εμπειρία για όσα συμβαίνουν

στην Ελλάδα του μνημονίου. Το ΙΝΠ προσπάθησε να συμβάλει, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, στην επιτυχία αυτών των επισκέψεων, ενώ πρέπει να σημειωθεί ότι στην πρώτη εξ αυτών συμμετείχε και το transform!

Το ίδιο το δίκτυο transform! συνεχίζει τις εκδηλώσεις και τις πανευρωπαϊκές πρωτοβουλίες που πραγματοποιεί από την αρχή της κρίσης. Σ' αυτό το πλαίσιο, οργάνωσε σε συνεργασία με το ιταλικό πολιτιστικό κέντρο Punto Rosso διεθνή συνάντηση για τους νέους λαϊκισμούς στην Ευρώπη, την ακροδεξιά και τις προκλήσεις για την Αριστερά, στην επιτυχία της οποίας συνέβαλε σημαντικά το ΙΝΠ με την ουσιαστική συμμετοχή του. Οι δραστηριότητες του transform! κορυφώνονται στο τέλος αυτού του μήνα, με τη συμμετοχή του σε δύο σημαντικές εκδηλώσεις που γίνονται στις Βρυξέλλες: τη διεθνή συνάντηση της Ευρωπαϊκής Κοινωνικής Συνδιάσκεψης (European Joint Social Conference), στην οποία μετέχουν κυρίως ευρωπαϊκά συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα, ενώ συνδιοργανώνει με το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) μεγάλη Εναλλακτική Ευρωπαϊκή Σύνοδο (European Alternative Summit) με συμμετοχή εκπροσώπων αριστερών κομμάτων (στους οποίους περιλαμβάνονται ο *Πιερ Λοράν* και ο *Αλέξης Τσίπρας*, πρόεδρος και αντιπρόεδρος αντίστοιχα του ΚΕΑ. Το ΙΝΠ θα συμμετάσχει ουσιαστικά στις εργασίες και των δύο εκδηλώσεων, για τις οποίες θα σας ενημερώσουμε αναλυτικά

Σε μια Ευρώπη, «ενωμένη» υποτίθεται με κοινό νόμισμα, στην οποία όλοι οι λαοί υποφέρουν, άλλος περισσότερο άλλος λιγότερο, από τις επιπτώσεις των νεοφιλελεύθερων πολιτικών εξόδου από την καπιταλιστική κρίση, οι πολιτικές εξελίξεις σε όλες τις χώρες συνδέονται στενά μεταξύ τους. Το γνωρίζουν καλά αυτό το δίδυμο *Μέρκελ-Σαρκοζί*, η τριάδα *Κοέλιο-Ραχόϊ-Σαμαράς*, ο *Μπαρόζο* και η *Λαγκάρντ* και γι' αυτό ανησυχούν τόσο για τις κινητοποιήσεις στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων όσο και για τις επερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Από την άλλη, τα κόμματα της Αριστεράς, τα συνδικάτα και τα κινήματα σε όλες τις χώρες της ΕΕ μοιράζονται τις ανησυχίες και τις ελπίδες τους, γνωρίζοντας πως οι επιτυχίες σε μια χώρα μπορεί να έχουν σημαντική επίδραση στις άλλες, ανεβάζοντας το ηθικό και το φρόνημά τους με την ελπίδα να υπάρξει ένα ντόμινο προοδευτικών, ανατρεπτικών εξελίξεων σε όλη την Ευρώπη.

Έτσι, λοιπόν, μας δίνουν κουράγιο εδώ στην Ελλάδα οι πληροφορίες για τη μεγάλη επιτυχία της προεκλογικής συγκέντρωσης του Μετώπου της Αριστεράς στη Βαστίλη, που περιέχονται στις Ειδήσεις από την ευρωπαϊκή Αριστερά αυτού του φύλλου. Η προβλεπόμενη ήττα του *Σαρκοζί* στις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία, σε συνδυασμό με την αναμενόμενη επιτυχία του *Μελανσόν* θα είναι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα για όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς, ιδιαίτερα αν συνδυαστεί με μια συντριπτική μείωση των δυνάμεων του δικομ-

ματικού μνημονιακού μπλοκ στην Ελλάδα και την ταυτόχρονη άνοδο της Αριστεράς.

Το Ενημερωτικό Δελτίο κοσμεί η συνέντευξη της *Τζίνας Πολίτη*, διακεκριμένου μέλους για πολλά χρόνια και μέχρι πρόσφατα του Διοικητικού Συμβουλίου του Ινστιτούτου. Όσες και όσοι την διαβάσουν θα απολαύσουν την κριτική της σκέψη, αλλά και τον χαρακτηριστικό, εκρηκτικό της λόγο που επικυρώνει αυτό που η ίδια λέει: «Ο λόγος της Αριστεράς πρέπει να είναι ένας λόγος πάθους. Πάθους, αλλά όχι οργής».

Χ.Γο.

Συντακτική ομάδα: Χάρης Γολέμης, Λουδοβίκος Κωτσονόπουλος, Βαγγία Λυσικάτου, Γιάννης Μπουρνούς, Σταύρος Παναγιωτίδης, Παναγιώτης Πάντος, Έλενα Παπαδοπούλου, Στέλιος Φωτεινόπουλος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η Αριστερά πρέπει να ξαναβρεί το πάθος της

Συζήτηση με την *Τζίνα Πολίτη*

Στο έργο σας αντιμετωπίζατε πάντοτε τη λογοτεχνία και τη μελέτη της ως πολιτική πράξη. Τελικά πως συνδέεται η λογοτεχνία με την πολιτική;

Πιστεύω ότι κανένας λόγος δεν είναι αυθύπαρκτος. Είτε αυτός είναι της λογοτεχνίας, είτε της ιατρικής, είτε ο πολιτικός λόγος. Σε μια δεδομένη εποχή αυτοί οι λόγοι είναι διασυνδεδεμένοι. Μπορούμε να δούμε αυτή τη σκέψη μέσα από το μοντέλο του Φουκώ για την επιστήμη.

Είναι δυνατόν βέβαια να μελετήσουμε το λογοτεχνικό έργο και ως κάτι αυθύπαρκτο. Αν επικεντρωθούμε λόγου χάρη στη χρήση των δομών του λογοτεχνικού έργου, την αφηγηματολογία για παράδειγμα. Όμως και εκεί, αν ξεφύγουμε από μια αυστηρή στρουκτουραλιστική ανάλυση του λόγου, θα συναντήσουμε πολιτικές προεκτάσεις. Για παράδειγμα σε μια μελέτη μου για τον αφηγητή στη λογοτεχνία βλέπουμε ότι πέρα από τη ανάλυση των μορφών που μπορεί να λάβει ο αφηγηματικός λόγος, η σχέση αφηγητή-αναγνώστη συνεπάγεται ένα συμβόλαιο, που σε τελευταία ανάλυση είναι ένα πολιτικό συμβόλαιο.

Ταυτόχρονα υπάρχει και το ζήτημα της ιδεολογίας. Ακόμη και αν ο συγγραφέας αναγνωρίζει τη σχέση και την εξουσία του απέναντι

στον αναγνώστη, δεν σημαίνει ότι αυτό το στοιχείο μπαίνει πάντοτε ηθελημένα. Υπάρχουν φορές που ο ίδιος ο συγγραφέας δεν έχει συνείδηση – είναι ο ίδιος τόσο «μιλημένος» από την ιδεολογία που δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί τις λειτουργίες του λόγου του. Για παράδειγμα, ένας φαλλοκράτης όταν περιγράφει μια γυναίκα ίσως δεν έχει συνείδηση ότι μιλάει μέσα από αυτόν μια ιδεολογία. Και εκεί τίθεται το ερώτημα ποιος μιλάει τελικά;

Ακόμα όμως και τις φορές που υπάρχει συνείδηση των σκοπών, για παράδειγμα στην πολιτική αρθρογραφία, η ανάλυση λόγου μπορεί να αναδείξει αντιφάσεις. Την κριτική απόσταση που προϋποθέτει η ανάδειξη αυτών των αντιφάσεων δεν πρέπει να την κρατάμε μόνον από τα κείμενα αλλά και από τα συμβάντα. Αυτή η απόσταση δεν προϋποθέτει και χρονική απομάκρυνση.

Κατά τη γνώμη μου αυτό είναι και το καθήκον του δασκάλου: να προσφέρει τα εργαλεία για να μπορεί κριτικά να έχει απόσταση, τη «χωρική» απόσταση από τα συμβάντα, ώστε να μπορεί να κρίνει.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της έλλειψης των παραπάνω, από τη δική μου εμπειρία είναι πως οι γυναίκες της γενιάς μου δεν αντιλαμβάνονταν ότι βρίσκονταν εγκλωβισμένες σε μια θέση, τους φαινόταν φυσικό.

Αυτή η απόσταση «αποφυσικοποιεί» και επιτρέπει στα υποκείμενα να διαπιστώσουν τους τρόπους μέσα από τους οποίους εγκλωβίζονται. Ακόμα και ως αριστεροί θα πρέπει να εξετάζουμε πως εγκα-

λούμαστε από τον χώρο μας. Και εδώ για μένα εδράζεται και η κριτική μου στο ΚΚΕ που απαιτεί μια απόλυτη ταύτιση.

Αυτό το κάλεσμα μιας διαρκούς επερώτησης είναι υποχρέωση των διανοουμένων, αλλά και όχι μόνον αυτών – όλων μας.

Ερχόμενοι τώρα στο λόγο της Αριστεράς, πώς τον αξιολογείτε και σε ποιες κατευθύνσεις πιστεύετε ότι πρέπει να αλλάξει;

Νομίζω ότι και σημαντικά πράγματα λέγονται και ακατάσχετη φλυαρία υπάρχει. Σε πολλές περιπτώσεις αυτό που πρέπει να γίνει, η επανασημασιολόγηση των όρων δηλαδή, δεν γίνεται. Από την άλλη η Αριστερά εδώ και δεκαετίες, ειδικά μετά το 1989, βρέθηκε επί ξύλου κρεμάμενη. Βρέθηκε σε ένα σημείο που έπρεπε να αναπροσδιορισθούν τα πάντα.

Τώρα όμως βρίσκεται μπροστά σε μια νέα εποχή. Η ψευδαίσθηση της σοσιαλδημοκρατίας καταρρέει. Η σοσιαλδημοκρατία κατά τη γνώμη μου υπήρξε ένα μέσο και όχι ένας σκοπός. Ίσως το λέω σκληρά, αλλά για μένα δεν είναι τυχαίο ότι μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού αμέσως τελείωσαν όλα και άρχισε το ξήλωμα του κράτους πρόνοιας και των εργατικών νόμων. Τα προτάγματα της σοσιαλδημοκρατίας ήταν και ένας τρόπος συγκράτησης του φόβου του κομμουνισμού. Μπορεί να ακούγεται απλουστευτικό αλλά νομίζω ότι έπαιξε ένα ρόλο. Ο καπιταλισμός έπρεπε να αποκτήσει ένα ανθρώπινο, προνοιακό, φιλεργατικό πρόσωπο χωρίς να διαλυθεί. Σήμερα αποκαλύφθηκε.

Δεν είναι τυχαίο ότι κάποια στιγμή και οι φιλόσοφοι - όπως ο Ντερντά και ο Μπαλιμπάρ-πραγματοποίησαν μια μεταστροφή. Απομακρύνθηκαν από τα αμιγώς θεωρητικά κείμενα και άρχισαν να μιλούν για τη σημερινή πραγματικότητα. Θεωρώ απαραίτητο να μιλάς στο σήμερα. Στις τωρινές συνθήκες ο λόγος της Αριστεράς δεν θα πρέπει να είναι εκλεκτικιστικός, θα πρέπει να μπορεί να πλησιάζει μεγαλύτερα ακροατήρια. Με αυτό δεν εννοώ ότι πρέπει να οδηγηθούμε σε απλουστευτικά σχήματα ή χυδαίες εκλαϊκεύσεις, ούτε ότι θα πρέπει να αποαισθητικοποιήσουμε τα πάντα.

Η σημερινή κατάσταση είναι μια ολιστική κατάσταση, είναι στα όρια του τραγικού. Θα πρέπει να το συλλάβουμε αυτό. Δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε να το φτηνύνουν, όπως το φτηναίνει η τηλεόραση, όπως επιχειρεί αυτός ο τεχνοκρατικός λόγος που εκφέρουν. Αυτός ο τεχνοκρατικός λόγος είναι βαθιά εξουσιαστικός. Μου θυμίζει τον τρόπο που εξουσίασε η εκκλησία χρησιμοποιώντας τα λατινικά ή την καθαρεύουσα, μια γλώσσα δηλαδή που δεν ήταν προσβάσιμη στον κόσμο. Έτσι, από τη μια έχουμε τον τεχνοκρατικό λόγο και από την άλλη μιας κακιάς μορφής ρεαλισμό.

Ο λόγος της Αριστεράς αντίθετα πρέπει να είναι ένας λόγος πάθους. Πάθους, αλλά όχι οργής. Δεν είναι τυχαίο ότι μας δίνουν τους αριθμούς στη θέση των ανθρώπων. Πρέπει να επιστρέψει το πάθος, η συναισθαντικότητα. Ίσως να μιλάω έτσι επειδή ανήκω σε μια γενιά που έχει ζήσει το τραγικό. Για να αποδομήσεις ή να βουβάνεις αυτό τον λόγο και την εικόνα της τηλεόρασης θα πρέπει να ενσαρκώσεις το λόγο. Πρέπει

επιτέλους να σκεφτούμε έξω από τα κουτάκια, πρέπει να σκεφτούμε και με το συναίσθημα.

Ποιος ο ρόλος των κινήματων στην υπόθεση της Αριστεράς;

Πιστεύω πολύ στη δράση από τα κάτω. Αν δει κανείς την ιστορία της Αγγλίας, η οποία συχνά λειτουργεί ως προπομπός, θα διαπιστώσει ότι δεν υπήρχαν κόμματα, μόνες τους οργανώθηκαν οι εργατικές μάζες. Υπήρχε η ανάγκη και έφτιαξαν τις ενώσεις και μετά ήρθε ο Μαρξ. Από μια άποψη η εργατική συνείδηση ήταν ήδη φτιαγμένη. Τι συνείδηση διαμορφώνεται σήμερα ξέρουμε; Ταξική; Εργατική; Τι είναι οι αγανακτισμένοι; Ταξικό υποκείμενο; Εθνικό υποκείμενο;

Μιας και αναφερθήκατε σε αυτό, ποια πιστεύετε ότι είναι η σχέση ανάμεσα στο εθνικό και το ταξικό στοιχείο;

Η συζήτηση γύρω από τη διάκριση πατρίδας και έθνους κρατάει καλά εδώ και πολλούς αιώνες. Θυμίζω εδώ τη διαμάχη ανάμεσα στον συντηρητικό Μπερκ και τους γιακωβίνους πάνω σε αυτό το ζήτημα. Πάντως η αποδόμηση του Έθνους Κράτους δεν γίνεται πάντα προς όφελος της Αριστεράς. Δεν μπορείς να ξεκάνεις τόσο εύκολα από το μυαλό του καθενός την εθνική ταυτότητα από τα πάνω. Θέλει πολύ μεγάλη προσοχή. Ούτε η αποδόμηση του εθνικού υποκειμένου που επιχειρήθηκε μακιαβελικά ούτε η επιστροφή του εθνικού υποκειμένου όπως επιχειρείται σήμερα μπορεί να είναι κομμάτι μιας στρατηγικής της Αριστεράς. Η Αριστερά πρέπει να προστατευθεί και από τις δύο πλευρές.

Πώς βλέπετε τα νέα κινήματα που ξεπηδούν από την παρούσα κρίση, όπως αυτό των πλατειών;

Ο κόσμος διψάει, θέλει κάτι άλλο. Οι αγανακτισμένοι, οι πλατείες είναι ένα φαινόμενο που πρέπει να μελετηθεί σε βάθος. Τι ακριβώς ήταν; Κατ' αρχήν ήταν αυτή η ανάγκη του ανθρώπου να φύγει από τη μοναχικότητα που τον έχουν ρίξει. Δεν ήξερε ότι υπάρχει ο άλλος. Έως τώρα δεν υπήρχε κανένα αίσθημα κοινότητας

Η κρίση δηλαδή έχει δημιουργήσει μία ανάγκη για αλληλεγγύη;

Απόλυτα και δεν πρέπει αυτό να πάει χαμένο. Και προπαντός δεν πρέπει να αφήσεις να εξελιχθούν αυτά τα φαινόμενα όπου οι φασίστες πάνε να διαλύσουν αυτή τη συλλογικότητα. Στην πλατεία υπήρχαν όλων των ειδών άνθρωποι και αυτός με τη σημαία και ο αναρχικός, ωστόσο μέσα από αυτή την πολυχρωμία και τη διαφορά αναδύεται ένα εμείς. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί αυτό ακριβώς έχει λείψει.

Δηλαδή αυτή η κινητοποίηση ανανοηματοδοτεί τους εαυτούς μας;

Πάρα πολύ, γιατί δεν υπάρχουν παρά μόνο μέσα από τον άλλον. Τόσο χρόνια ήμασταν κλεισμένοι σε έναν αυτισμό.

Υπάρχει μια αμηχανία της Αριστεράς σχετικά με τον τρόπο προσέγγισης του κόσμου;

Η Αριστερά πρέπει να κάνει μία υπέρβαση. Η σημερινή κατάσταση απαιτεί τόλμη και ρίσκο. Αυτοί μας έχουν ρίξει στο ρίσκο, εμείς οφείλουμε να το σηκώσουμε κι όχι να βολευτούμε.

Χρειάζεται μία διαφορετική προσέγγιση του κόσμου. Αυτό το εγγενές καινούργιο συλλογικό υποκείμενο που πάει να δημιουργηθεί πρέπει να δημιουργήσει ανάλογες εξελίξεις και μεταβολές στην Αριστερά.

Πρέπει η Αριστερά να βγει έξω από τα γραφεία, πρέπει τα κόμματα να κάνουν μία εκ βαθέων και υπαρξιακή αναθεώρηση. Πρέπει η Αριστερά να ξαναβρεί το πάθος της.

Στο φως αυτής της υπαρξιακής αναθεώρησης της Αριστεράς, πώς διαμορφώνεται το δίπολο συναίνεσης – σύγκρουσης στο οποίο έχετε κάνει εκτενή αναφορά στο έργο σας;

Αυτό που βρίσκεται υπό διακύβευση είναι η μορφή της σύγκρουσης. Νομίζω ότι αυτό είναι και το πρόβλημα της Αριστεράς. Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να κάνουμε ασφαλείς προβλέψεις. Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει τα Δεκεμβριανά. Με αυτό δεν εννοώ ότι έπεσαν από τον ουρανό, αλλά ότι είναι δύσκολο να μιλήσουμε για την ακριβή εξέλιξη της κατάστασης. Φυσικά από τη μια πλευρά θα προσπαθούν να χειραγωγήσουν την οποιαδήποτε συγκρουσιακή εκδήλωση. Ποιος είναι όμως ο ρόλος της Αριστεράς σε αυτές τις συνθήκες; Έχουμε σχεδόν ένα εκατομμύριο ανέργους – αυτό το

τεράστιο πλέον ανθρώπινο δυναμικό που είναι πάρα πολύ δύσκολο να το κινητοποιήσεις - πώς οργανώνεις όλους αυτούς που δεν έχουν στέγη και τροφή; Επειδή πάντα θα υπάρχει ένας αριθμός οργισμένων αλλά «χορτασμένων», με την κυριολεκτική έννοια σε αυτούς προσπαθούν να καλλιεργήσουν το φόβο. Κατά τη γνώμη μου ένα από τα κρίσιμα στοιχεία είναι πως αυτός ο «χορτασμένος» γκρινιάρης δεν θα συνηθίσει την εικόνα του πεινασμένου άνεργου. Το στοιχείο με άλλα λόγια είναι πως δεν θα καταστραφεί η υπό διαμόρφωση συλλογική συνείδηση, πως δεν θα ξανακλείσουν τη ρωγμή που έχει δημιουργηθεί στον ατομικισμό. Και υπό αυτήν την έννοια δεν υπάρχει πλέον περιθώριο για συμβιβασμούς. Νομίζω ότι τα διάφορα κινήματα αλληλεγγύης είναι στη σωστή κατεύθυνση, αλλά χρειάζεται συστράτευση του κόσμου της Αριστεράς, χωρίς εκλογικιστικές λογικές, μικροαστικές αλαζονείες και υπερτροφικά εγώ.

Πιστεύετε ότι η κρίση πλήττει κυρίως τις γυναίκες;

Ασφαλώς. Η κρίση πλήττει κατά προτεραιότητα τις εργασιακές συνθήκες των γυναικών. Παράλληλα, παρατηρείται μία συντηρητική στροφή (ή καλύτερα οπισθοδρόμηση σε παλαιότερα μοτίβα) ως προς την αντίληψη για τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία. Σεξισμός υπήρχε βέβαια και πριν από την κρίση μόνο που αυτός προωθούνταν μέσα από τα πρότυπα κατανάλωσης που είχαν διαμορφωθεί και αντιμετώπιζαν τις γυναίκες ως αντικείμενα. Τώρα στην πρώτη φάση της κρίσης που διανύουμε η γυναίκα

επειδή δεν χρειάζεται πλέον στην αγορά εργασίας ενθαρρύνεται να επιστρέψει στο σπίτι. Προσέξτε με όμως, αυτή που επιστρέφει στο σπίτι δεν είναι η γυναίκα της εργατικής τάξης, αλλά η γυναίκα της μικροαστικής και μεσοαστικής τάξης. Η γυναίκα της εργατικής τάξης παραμένει στην παραγωγή και υφίσταται ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Αντίθετα, είναι οι γυναίκες που ασχολούνται με το εμπόριο ή με τις υπηρεσίες που τώρα επιστρέφουν σπίτι. Για να δείτε πως έχουν αλλάξει τα πράγματα προσέξτε τη μεταβολή των μηνυμάτων στις διαφημίσεις. Η γκλαμουριά έχει δώσει τη θέση της στον ρεαλισμό. Η λεπτή κυρία της αστικής τάξης με τον υπέροχο άνδρα, τα παιδιά, την πλουσιοπάροχη κουζίνα, το μεγάλο σπίτι και τον κήπο αντικαταστάθηκε από την ταλαιπωρημένη νοικοκυρά. Ο σεξισμός με φαντασιακούς όρους έχει δώσει τη θέση του στον σεξισμό του ρεαλισμού.

Τη συνέντευξη πήραν ο Λουδοβίκος Κωτσονόπουλος και η Βαγγιά Λυσικάτου.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Το Κατοχικό Δάνειο: μια επίκαιρη συζήτηση σε καιρούς κρίσης

Εκδήλωση του ΙΝΠ
Αθήνα, 8 Μαρτίου 2012

Το χρέος της Γερμανίας προς την Ελλάδα μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο επανέρχεται κατά περιόδους στην εγχώρια επικαιρότητα. Η οικονομική κατάσταση που έχει ανακύψει στην Ελλάδα, ως μέρος της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, προκαλεί συχνά μια επιφανειακή εξέταση του ζητήματος, ενώ ειδικά η στάση της γερμανικής κυβέρνησης και η επιμονή στους αυστηρούς όρους για την παροχή δανείων προς την Ελλάδα εμπλέκεται στη συζήτηση και την καθιστά ελάχιστα πρόσφορη σε μία ψύχραιμη διεξαγωγή της.

Η πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης περιόρισε το πεδίο των απαιτήσεων της Ελλάδα όσον αφορά τις πολεμικές επανορθώσεις, αφήνοντας ανοικτό μόνο το ζήτημα της αποζημίωσης για το υποχρεωτικό δάνειο που συνήφθη ανάμεσα στην Ελλάδα και τις Αρχές Κατοχής ακριβώς πριν από 70 χρόνια, στις 14 Μαρτίου 1942. Οι προσπάθειες του ελληνικού κράτους να διεκδικήσει τα οφειλόμενα ποσά συναντά κατά καιρούς εμπόδια νομικού και πολιτικού χαρακτήρα. Προκειμένου να διευκρινιστούν τα χαρακτηριστικά της υπόθεσης, το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς διοργάνωσε σχετική εκδήλωση

την Πέμπτη 8 Μαρτίου, στη Νομική Σχολή Αθηνών. Το θέμα αναλύθηκε πολυπρισματικά, από τον ιστορικό *Μιχάλη Λυμπεράτο*, τον καθηγητή Διεθνούς Δικαίου *Αντώνη Μπρεδήμα* και τον *Μανώλη Γλέζο*. Τη συζήτηση συντόνισε η *Σίσσυ Βελισσαρίου*, Καθηγήτρια Αγγλικής Λογοτεχνίας και αντιπρόεδρος του ΙΝΠ.

Ο *Μιχάλης Λυμπεράτος* παρουσίασε το ιστορικό πλαίσιο και περιέγραψε τις διαδικασίες που οδήγησαν στη σύναψη του δανείου. Οι Αρχές Κατοχής, λόγω της ελληνικής Αντίστασης, έπρεπε να κρατήσουν στη χώρα τρεις φορές περισσότερες δυνάμεις από όσες είχαν αρχικά υπολογίσει. Αυτό προκάλεσε μια ακραία αύξηση των εξόδων συντήρησής τους που προστέθηκαν στα μεγάλα πολεμικά έξοδα της Γερμανίας. Έτσι, οι Ναζί κατέσχεσαν όλες τις προμήθειες τροφίμων καθώς και τα αποθέματα πολύτιμων μετάλλων. 100 κιλά χρυσού και 25 κιλά αργύρου κατασχέθηκαν μόνο από την Κρήτη. Το 1941, το ποσό των χρημάτων που δινόταν από την Ελλάδα προς την Ναζιστική Γερμανία ήταν 1 δισ. μάρκα, ενώ το επόμενο έτος διπλασιάστηκε. Στη συνέχεια, για να ξεπεραστούν ορισμένα νομικά προβλήματα, τα οποία περιόριζαν τις δυνατότητες εκμετάλλευσης των κατακτημένων χωρών, η υποχρεωτική χρηματική ενίσχυση της Γερμανίας από την Ελλάδα πήρε τη μορφή δανείου, το ύψος του οποίου ανήλθε σε 2,5 φορές τον προϋπολογισμό της χώρας. Ενδεικτική είναι η δήλωση του Μουσολίνι πως «οι Γερμανοί πήραν από τους Έλληνες, ακόμα και τα κορδόνια των παπουτσιών τους».

Ο *Αντώνης Μπρεδήμας* εξέθεσε στο κοινό τα νομικά χαρακτηριστικά της υπόθεσης, παρουσιάζοντας τα επιχειρήματα που έχουν υποστηρίξει κατά καιρούς οι γερμανικές κυβερνήσεις, προκειμένου να αποφύγουν την καταβολή της αποζημίωσης για το δάνειο, σημειώνοντας πως τόσο η Ιταλία όσο και η Βουλγαρία έχουν επιστρέψει στην Ελλάδα το ποσοστό του δανείου που τους αντιστοιχούσε. Το πρώτο επιχείρημα είναι ότι η Ελλάδα έχει ανεπίσημα παραιτηθεί από το σχετικό δικαίωμά της το 1958, μετά από μια μυστική συμφωνία μεταξύ του τότε Πρωθυπουργού *Κωνσταντίνου Καραμανλή* και του Καγκελάρου *Κόνραντ Αντενάουερ*. Ο *Μπρεδήμας* αρνήθηκε την ύπαρξη μιας τέτοιας συμφωνίας, δεδομένου ότι ουδέποτε αποδείχθηκε κάτι τέτοιο, και πρόσθεσε ότι μυστικές συμφωνίες αυτού του είδους δεν γίνονται, έτσι κι αλλιώς, δεκτές από το Διεθνές Δίκαιο. Το δεύτερο επιχείρημα είναι ότι η Γερμανία έχει ήδη καταβάλει την αποζημίωση της για το δάνειο. Η αλήθεια όμως είναι ότι η αποζημίωση που καταβλήθηκε αφορούσε μόνο τα εγκλήματα των Ναζί κατά των Εβραίων και των Ρομά στην Ελλάδα. Το 1960 ο Έλληνας πρέσβης δήλωσε σαφώς ότι η χώρα επιφυλάσσεται για τη διεκδίκηση του υπολοίπου της αποζημίωσης. Το τρίτο επιχείρημα είναι ότι η οφειλή έχει παραγραφεί, δεδομένου ότι έχουν περάσει πάνω από 70 χρόνια από τη σύναψη του δανείου. Ο *Μπρεδήμας* τόνισε ότι σε ό,τι αφορά τα χρέη μεταξύ κρατών δεν προβλέπεται καμία διαδικασία παραγραφής.

Το τελευταίο επιχείρημα είναι ότι η Γερμανία έχει χρηματοδοτήσει την Ελλάδα για πολλά χρόνια, μέσω των επιδοτήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αλλά ακόμα και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει δηλώσει ότι αυτά τα ποσά δεν έχουν καμία σχέση με το χρέος του Κατοχικού Δανείου.

Τέλος, ο *Μανώλης Γλέζος* τοποθετήθηκε σχετικά με την ηθική διάσταση του ζητήματος. Τόνισε το γεγονός ότι τις ίδιες μέρες που η Ελλάδα υποχρεωνόταν να παράσχει το δάνειο προς τις Αρχές Κατοχής, γινόμενη έτσι δανειστρία χώρα για πρώτη φορά στην ιστορία της, 400 άτομα πέθαιναν καθημερινώς εξαιτίας της πείνας. Αποκάλυψε ότι όταν ο σημερινός πρωθυπουργός, *Λουκάς Παπαδήμος*, ήταν διευθυντής της Τράπεζας της Ελλάδα και του είχε ζητηθεί να παράσχει ορισμένα στοιχεία σχετικά με το Κατοχικό Δάνειο, αρνήθηκε λέγοντας ότι για να πράξει κάτι τέτοιο χρειάζεται επίσημη κυβερνητική εντολή.

Τώρα όμως που έχει ο ίδιος τη θέση του πρωθυπουργού, δεν φαίνεται πρόθυμος να δώσει την απαιτούμενη εντολή για να παρασχεθούν τα κρίσιμα στοιχεία. Ο *Μανώλης Γλέζος* αναφέρθηκε επίσης στις προσπάθειες που καταβάλει το αριστερό κόμμα *Die Linke* στη Γερμανία, προκειμένου να ενημερώσει τους Γερμανούς πολίτες για το θέμα και να προωθήσει τις ελληνικές διεκδικήσεις.

Το τέλος των τριών ομιλιών ακολούθησαν αρκετές ερωτήσεις από το ακροατήριο και μια εκτεταμένη συζήτηση.

Σ.Π.

Τα μέσα ενημέρωσης ως εφημερίδα της... κυβερνήσεως

Εκδήλωση του INΠ

Ν. Σμύρνη, 6 Μαρτίου 2012

Η αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου της Νέας Σμύρνης αποδείχτηκε πολύ μικρή για να χωρέσει όσες και όσους θέλησαν να παρακολουθήσουν τη συζήτηση που διοργάνωσαν, την Τρίτη 6 Μαρτίου, το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς και η εφημερίδα «Αυγή», με θέμα «Τα ΜΜΕ στην υπηρεσία του μνημονίου». Όπως επισήμαναν οι διοργανωτές, είχε ζητηθεί η (αρκετά μεγαλύτερη) αίθουσα του Γαλαξία, η οποία όμως δεν παραχωρήθηκε, καθώς η δημοτική αρχή θεωρεί ότι εκεί δεν πρέπει επ' ουδενί να γίνονται πολιτικές εκδηλώσεις. Η ευχή να αλλάξει σύντομα αυτή η στάση μετά από σχετική πρόταση συνάντησε την επιδοκίμασία του ακροατηρίου.

Ομιλητές στην εκδήλωση ήταν οι δημοσιογράφοι *Κώστας Αρβανίτης* (NET), *Αντα Ψαρρά* (Ελευθεροτυπία), *Δημήτρης Στούμπος* (Αυγή) και η καθηγήτρια Κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο *Αλεξάνδρα Κορωναίου*.

Η *Α. Ψαρρά* στην ομιλία της τόνισε πως η κρίση στα ΜΜΕ δεν είναι αποκλειστικό παράγωγο της οικονομικής κρίσης. Η «φούσκα» των μέσων ενημέρωσης διογκώθηκε κι έσκασε τελικά στα κεφάλια των ανθρώπων που εργάζονται σε αυτά και όχι στους επιχειρηματίες ιδιοκτήτες τους. Οι παχυλές αμοιβές των δημοσιογράφων τούς οδήγησαν να ξεπεράσουν οποια-

δήποτε «κόκκινη γραμμή» είχαν οι ίδιοι, τους έκαναν συνομιλητές με πολιτικούς, μεγαλοεργολάβους, επιχειρηματίες και της εκάστοτε κυβέρνησης.

Στο ρόλο της AGB και της χειραγώγησης της κοινής γνώμης επικεντρώθηκε ο *Κ. Αρβανίτης*. Στην Ελλάδα, μεγαλοδημοσιογράφοι, εκδότες, σταρ παρουσιαστές δελτίων, μαζί με την AGB, επιβάλλουν στον κόσμο την άποψή τους, διαφημίζοντας μνημονιακές πολιτικές αποσιωπώντας διαφορετικές απόψεις. Σήμερα η σύγκρουση μεταξύ αναγνωστών και τηλεθεατών με αυτούς που ελέγχουν τα μέσα ενημέρωσης είναι τεράστια. Η φούσκα του νεοπλουτισμού στην Ελλάδα είναι τα μίντια και η lifestyle πραγματικότητα που προβάλλουν. Εκεί διοχετεύθηκαν εκατοντάδες εκατομμύρια σε αφεντικά μεγαλοεπιχειρηματίες με αντίτιμο τη χειραγώγηση της κοινής γνώμης.

Από τη μεριά της, η *Αλ. Κορωναίου* τοποθέτησε τα μέσα ενημέρωσης στον αντίποδα της άποψής του κόσμου για την κρίση. Άνθρωποι που πλήττονται από την κρίση προβάλλονται ως ατομικότητες, χωρίς να έχουν αναφορά σε κοινωνικές ομάδες, σε κοινωνικές τάξεις ή σε συλλογικότητες. Η κρίση, σύμφωνα με τα ΜΜΕ, είναι ατομική ευθύνη, υπόθεση του καθενός που πρέπει να τα βγάλει πέρα μόνος του, όπως μπορεί. Πρώτα στοχοποιήθηκαν οι κακοί δημόσιοι υπάλληλοι, με αποτέλεσμα η λογική του «διαίρει και βασίλευε» να επεκταθεί στη συνέχεια χωρίς διαχωρισμούς σε όλες τις κοινωνικές ομάδες.

Τέλος, ο Δ. Στούμπος χαρακτήρισε την οικονομική κρίση όχι κρίση χρέους, αλλά κρίση πολλών αξιών, ακόμα και των μέσων ενημέρωσης. Η πραγματικότητα διαμορφώθηκε πριν από το μνημόνιο στα ΜΜΕ, τόνισε, τα οποία κυριαρχήθηκαν από τραπεζίτες, επιχειρηματίες, πολιτικούς και άλλους πρόθυμους να υπηρετήσουν αυτό το καθεστώς.

Ακολούθησε πλούσιος διάλογος, μέχρι αργά, με το κοινό. Τα βίντεο της εκδήλωσης είναι διαθέσιμα στην ιστοσελίδα του Ινστιτούτου (<http://www.poulantzas.gr/files.php?id=483&year=2012>)

Π.Π.

«Είμαστε όλοι λαϊκιστές»

Διεθνής συνάντηση για τους νέους λαϊκισμούς, την ακροδεξιά και τις προκλήσεις για την Αριστερά
Μιλάνο, 9-10 Μαρτίου 2012

Η αναβάθμιση της ακροδεξιάς και η εμφάνιση, εν μέσω κρίσης, κάθε λογής «σωτήρων» απ' όλο το φάσμα του συντηρητισμού, η ταυτόχρονη ανάδυση ενός αντιλαϊκιστικού λόγου που θέτει στο στόχαστρο καθετί το λαϊκό, αλλά και η ελπιδοφόρα επάνοδος των μαζών –από τη Λατινική Αμερική και τη Βόρεια Αφρική μέχρι τον Ευρωπαϊκό Νότο– τεκμηριώνουν επαρκώς το ενδιαφέρον, θεωρητικό και πολιτικό, για το λαϊκισμό. Με αυτή την έννοια, η πρωτοβουλία του ιταλικού πολιτιστικού κέντρου Puntorosso και του transform!, για τη διοργάνωση μια διεθνούς συνάντησης με συναφή ατζέντα, ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία να συζητηθούν ζητήματα που στο

δημόσιο λόγο συχνά «αδικούνται»: είτε γιατί αντιμετωπίζονται εμπειρικά και με προχειρότητα, είτε –συνηθέστερα– γιατί η πολιτική σκοπιμότητα και ο καταγγελτισμός συρρικνώνουν το χώρο της κατανόησης.

Η θεωρητική συνεισφορά του *Ερνέστο Λακλάου*, προσκεκλημένου στην επιτυχημένη διημερίδα του Μιλάνου, φώτισε επαρκώς τα προβλήματα αυτά, αναδεικνύοντας την πλαστικότητα και τις πολλαπλές «σημασίες» του λαϊκισμού. Στηριζόμενος στις εμπειρίες της Κίνας και της Λατινικής Αμερικής, και δείχνοντας ότι η ταύτιση λαϊκισμού και ακροδεξιάς κάθε άλλο είναι παρά αναγκαία, ο Λακλάου επεσήμανε τη δυνατότητα ενός χειραφετησιακού λαϊκισμού, διακρινόμενου σαφώς από τη δεξιά και ακροδεξιά δημαγωγία.

Με το ίδιο σκεπτικό, ο *Γιάννης Σταυρακάκης* υπενθύμισε ότι οι όροι διεξαγωγής της συζήτησης περί λαϊκισμού στη Δυτική και Κεντρική Ευρώπη (ταύτιση λαϊκισμού και ακροδεξιάς) δεν επιτρέπουν να δούμε ότι, εν μέσω κρίσης, ο τεχνοκρατικός «αντιλαϊκισμός» δαιμονοποιεί όλους ανεξαιρέτως τους παρεκκλίνοντες από τα δόγματα της «εθνικής σωτηρίας», επιχειρώντας ουσιαστικά να μπλοκάρει ως «λαϊκιστικό» κάθε δημοκρατικό-λαϊκό αίτημα. Την ίδια στιγμή, όπως τόνισε ο ίδιος, η ακροδεξιά συγχέεται ως μη όφειλε με ένα δευτερεύον στοιχείο της ρητορικής της –την έκκληση στο λαό– στο οποίο η ίδια καταφεύγει καταφανώς καιροσκοπικά, χρησιμοποιώντας το ως συμπλήρωμα του εθνικιστικού της λόγου. Με αυτή την έννοια, και ειδικά στην τρέχουσα συγκυρία, η ταύτιση λαϊκισμού και ακροδεξιάς

συνιστά έναν μάλλον απρόσφορο ευφημισμό για τη δεύτερη.

Εξετάζοντας επιμέρους εθνικές περιπτώσεις, και βέβαια την ελληνική, είναι σαφές ότι η συμπερίληψη της ακροδεξιάς στον αστερισμό γενικώς του λαϊκισμού αναιρεί την ιδιοτυπία της: τα στοιχεία συνέχειας με τα αυταρχικά καθεστώτα του παρελθόντος που η ίδια φροντίζει να τονίζει, τις σχέσεις της με το «βαθύ κράτος», τη διαπλοκή της με μερίδες (όχι του λαού αλλά) των πολιτικών και οικονομικών ελίτ, καθώς τέλος και τη «συμβατότητα»-συμπληρωματικότητα της (μεταφασιστικής) ακροδεξιάς με την ανοιχτά νεοφασιστική σκηνή.

Όλα τα προαναφερθέντα εξηγούν μάλλον επαρκώς την εύστοχη επιλογή των διοργανωτών να μιλούν για νέο λαϊκισμό στον πληθυντικό («λαϊκισμοί»). Σε ό,τι αφορά δε ειδικότερα την Αριστερά, υπαινίσσονται την ανάγκη να αξιοποιηθεί το δημοκρατικό περιεχόμενο του λαϊκισμού – αν και όχι μόνο. Την ίδια στιγμή, δείχνουν και πόσο επιτακτικά αναγκαίο είναι να «ονοματιστούν» οι συλλογικότητες που προτείνει η Αριστερά ως όχημα για την υπεράσπιση και την αλλαγή της κοινωνίας, σε μια εποχή που η κρίση επιταχύνει τον κατακερματισμό και την εξατομίκευση. Μπορούμε άραγε να σκεφτούμε μια Αριστερά, που προκειμένου να αντιπαρατεθεί στην Πατρίδα, τον φύρδην-μίγδην Λαό και την Οικογένεια της Δεξιάς, μένει να υπερασπίζεται την αυτονομία και τα δικαιώματα του (μοναχικού) Ατόμου;

Δημοσθένης Παπαδάτος-
Αναγνωστόπουλος

Η κρίση δημόσιου χρέους στην Ελλάδα - Η ρύθμιση των χρηματοπιστωτικών αγορών στο σύγχρονο καπιταλισμό

Δύο εκδηλώσεις του Πανεπιστημίου του Ίνσμπουργκ, Μάρτιος 2012

Το θέμα της κρίσης του δημοσίου χρέους στην Ελλάδα – αίτια, κριτική της ασκούμενης πολιτικής, διαγραφόμενες προοπτικές και εναλλακτικές προτάσεις – παρουσίασε η *Μαρίκα Φραγκάκη*, μέλος του Δ.Σ. του Ινστιτούτου Νίκος Πουλαντζάς, στο Πανεπιστήμιο του Ίνσμπρουκ, στις 12 Μαρτίου 2012. Την παρουσίαση ακολούθησε συζήτηση, στην οποία συμμετείχε μεγάλος αριθμός φοιτητών, καθώς και ευρύ κοινό. Την ευθύνη της διοργάνωσης της εκδήλωσης είχαν το επιστημονικό κέντρο *Management Centre Innsbruck*, η οργάνωση *ATTAC Αυστρίας* και η οργάνωση *UNIBRENNT Innsbruck*.

Ως προς τα αίτια της κρίσης, αναδείχθηκαν τόσο τα ειδικότερα στοιχεία του ελληνικού καπιταλισμού, όσο και οι περιορισμοί και ανεπάρκειες της αρχιτεκτονικής της ζώνης του ευρώ, καθώς και ο καθοριστικός ρόλος του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος και των κερδοσκοπικών πιέσεων που ασκούνται στην αγορά ομολόγων των χωρών μελών της ευρωζώνης. Η ασκούμενη πολιτική, υπό την καθοδήγηση της Τρόικας (ΔΝΤ/ΕΚΤ και ΕΕ) δεν αντιμετωπίζει τα αίτια

αυτά. Αντίθετα, επιδεινώνει την κατάσταση, βαθαίνοντας μια ύφεση πρωτοφανούς μεγέθους με ευρωπαϊκά, αλλά και διεθνή δεδομένα. Επιπλέον, οι προοπτικές για το 2012 και το 2013 διαγράφονται ιδιαίτερα δυσοίωνες, δεδομένου ότι προβλέπεται επιβράδυνση, έως και μείωση, του ρυθμού αύξησης της παραγωγής στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην ευρωζώνη.

Στις συνθήκες αυτές, η εφαρμογή εναλλακτικών προτάσεων αποτελεί κατεπείγουσα ανάγκη. Οι προτάσεις αυτές αφορούν τόσο την άμεση ανατροπή της πολιτικής λιτότητας και, σε βάθος χρόνου, την αλλαγή των σχέσεων παραγωγής στην Ελλάδα, όσο και την ριζική ανασκευή της αρχιτεκτονικής του ευρώ. Επίσης, σε ευρωπαϊκό, καθώς και σε διεθνές επίπεδο, η τιθάσευση των χρηματοπιστωτικών αγορών αποτελεί απαραίτητο όρο για την ουσιαστική αντιμετώπιση της κρίσης, που πλήττει την Ευρώπη και τις ΗΠΑ με ιδιαίτερη σφοδρότητα.

Σε ειδική ημερίδα στο Management Centre Innsbruck του Πανεπιστημίου του Ίνσμπρουκ, στις 13 Μαρτίου 2012 εξετάστηκε το περιθώριο ρύθμισης των χρηματοπιστωτικών αγορών στο σύγχρονο καπιταλισμό και η ευρωπαϊκή προοπτική του.

Ξεκινώντας από την παρατήρηση ότι οι χρηματοπιστωτικές αγορές είναι εγγενώς ασταθείς στον καπιταλισμό, επισημάνθηκαν οι ανεπάρκειες της κυρίαρχης αντίληψης για το ρόλο του χρηματοπιστωτικού συστήματος και η ανάγκη για εναλλακτικές προσεγγίσεις. Στο πλαίσιο αυτό, αναλύθηκε η προ-

σέγγιση, που αποδίδεται στους Κέυνς και Μίνσκυ, οι παραδοχές στις οποίες στηρίζεται και τα συμπεράσματα στα οποία οδηγεί.

Με τα αναλυτικά αυτά εργαλεία, εξετάστηκε στη συνέχεια η χρηματοπιστωτική κρίση του 2007-2008, η ανάκαμψη της κυριαρχίας του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου μετά το 2009 και οι προοπτικές για τη διεθνή οικονομία σε συνθήκες λιτότητας και αποπληθωρισμού του χρέους (debt deflation).

Την ημερίδα απασχόλησαν επίσης, η απορρύθμιση του χρηματοπιστωτικού τομέα στην ΕΕ και οι συνέπειές της, η καθυστέρηση ουσιαστικής μεταρρύθμισης της ευρωπαϊκής πολιτικής για τις χρηματοπιστωτικές αγορές, υπό την πίεση των γνωστών λόμπυ, και οι σχετικές προοπτικές. Τέλος, συζητήθηκε η ανάγκη για την εφαρμογή εναλλακτικών μορφών ελέγχου, ρύθμισης και εποπτείας των αγορών αυτών στο ευρωπαϊκό, καθώς και στο διεθνές επίπεδο.

Μαρίκα Φραγκάκη

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ TRANSFORM!

Το *Ινστιτούτο Νίκος Πουланτζάς* συνδιαμορφώνει κάθε χρόνο το πρόγραμμα εργασίας του δικτύου transform! europe. Τα τελευταία τρία χρόνια, οι δραστηριότητες του δικτύου έχουν επικεντρωθεί σε δύο βασικά προγράμματα: *Κρίση στην Ευρώπη- Κρίση της Ευρώπης* και *Στρατηγικές προοπτικές της ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Ευρώπη*. Στη βάση αυτή διοργανώνονται, σχεδόν κάθε μήνα, σεμινάρια, συνέδρια, εργαστήρια και συζητήσεις με σκοπό την πολύπλευρη προσέγγιση, αφ' ενός της δομικής καπιταλιστικής κρίσης και αφ'ετέρου της στρατηγικής των κομμάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Η ενότητα Ενημερωτικού Δελτίου *Προγράμματα του transform!* έχει σκοπό να ενημερώνει για τις κυριότερες επεξεργασίες που γίνονται στο πλαίσιο των δύο προγραμμάτων δημοσιεύοντας διάφορα κείμενα και διακινώντας ενδιαφέρουσες ιδέες που αναπτύσσονται στο χώρο της ευρωπαϊκής Αριστεράς.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Στις 30 και 31 Μαρτίου θα πραγματοποιηθεί στις Βρυξέλλες Πανευρωπαϊκή Σύνοδος με στόχο τον διάλογο και το συντονισμό των δράσεων πολιτικών κομμάτων, συνδικάτων, κινημάτων, ερευνητικών δικτύων και διανοουμένων από όλη την Ευρώπη (πληροφορίες για το πρόγραμμα μπορείτε να βρείτε στο τμήμα ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ του ενημερωτικού μας δελτίου). Το δίκτυο transform! συμμετείχε ενεργά στη διοργάνωση της Συνόδου, την επίσημη πρόσκληση της οποίας θα βρείτε παρακάτω:

Αγαπητοί φίλοι,

Από την δημιουργία της, η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είχε βιώσει ποτέ τέτοια κρίση, πολιτική, κοινωνική και οικονομική. Οι πολιτικές που εφαρμόζονται - στήριξη των χρηματοπιστωτικών αγορών άνευ όρων, λιτότητα και σοβαρές παραβιάσεις της εθνικής κυριαρχίας- είναι αναποτελεσματικές και αβάσταχτες, και μεγαλώνουν το φορτίο του χρέους το οποίο διατείνονται ότι επιλύουν. Κάθε μέρα που περνάει κάνει την έξοδο από την κρίση όλο και δυσκολότερη. Η κατάσταση στην Ελλάδα απο-

δεικνύει το χάος στο οποίο οδηγούν.

Οι πολιτικές αυτές επιβάλλονται με όλο και πιο αυταρχικό τρόπο. Δημιουργείται ένα σύστημα ταπεινωτικής επίβλεψης των χωρών με τον ταυτόχρονο σχηματισμό κυβερνήσεων μη εκλεγμένων τεχνοκρατών, ενώ η λαϊκή κυριαρχία περιορίζεται και τα εθνικά κοινobούλια παρακάμπτονται.

Με αυτά τα δεδομένα υπάρχουν δύο επιλογές: είτε αυτές οι πολιτικές θα διατηρηθούν και οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των ανθρώπων θα μεγαλώσουν μέχρι να θέσουν σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη της Ένωσης και θα επιτρέψουν την άνοδο της Ακροδεξιάς, είτε εκείνοι που διεκδικούν κοινωνική ανάπτυξη, πραγματική δημοκρατία και αλληλεγγύη θα ενωθούν και θα φέρουν ξανά την ελπίδα. Η εξεύρεση νέων τρόπων εξόδου από την κρίση, η σύνδεση των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων μας σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, καθώς και ο επανασχεδιασμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν γίνει κομμάτια της ίδιας πρόκλησης.

Είναι επείγον να ανοίξει ένας διάλογος και να διερευνηθούν οι συγκλίσεις ανάμεσα σε όλες τις

δυνάμεις που αγωνίζονται ενάντια στη λιτότητα και που μπορούν να οικοδομήσουν μια διαφορετική Ευρωπαϊκή Ένωση. Γι' αυτό, το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς και το δίκτυο transform! europe σας καλούν να συμμετάσχετε στην πρώτη Ευρωπαϊκή Εναλλακτική Σύνοδο ενάντια στη λιτότητα, για μια κοινωνική, δημοκρατική και οικολογική Ευρώπη. Ελπίζουμε να σας δούμε εκεί.

Στο επόμενο ενημερωτικό μας δελτίο θα περιλαμβάνονται πληροφορίες και ενημερωτικό υλικό από τα αποτελέσματα της Συνόδου.

Ε.Π.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το προφίλ των συνέδρων του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς

Μέσα στο επόμενο διάστημα πρόκειται να δημοσιευθεί η τελική έκθεση με τα συμπεράσματα της έρευνας που υλοποίησε το δίκτυο transform! σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς για λογαριασμό του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς κατά τη διάρκεια του τρίτου συνεδρίου του (Παρίσι, 3-5 Δεκεμβρίου).

Στόχος της έρευνας ήταν να σκιαγραφήσει το προφίλ των συνέδρων του ΚΕΑ, να καταγράψει τις θέσεις τους για μια σειρά πολιτικά ζητήματα, καθώς και να αποτυπώσει τη γνώμη των συνέδρων τόσο για τη λειτουργία του ΚΕΑ όσο και για τις πολιτικές του θέσεις.

Η έρευνα ήταν δειγματοληπτική και χρησιμοποιήθηκε η μέθοδος της αυτοσυμπλήρωσης των ερωτηματολογίων, τα οποία ήταν διαθέσιμα σε επτά γλώσσες (Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά, Ιταλικά, Ισπανικά και Ρώσικα) στην προσπάθεια να διευκολυνθούν οι σύνεδροι στην συμπλήρωσή τους. Το τελικό δείγμα αποτέλεσαν 139 ερωτηματολόγια, αριθμός που αντιστοιχεί στο 57% του συνόλου των συνέδρων.

Το ερωτηματολόγιο αποτελούνταν από 63 ερωτήσεις, οι οποίες ήταν ομαδοποιημένες στις ακόλουθες έξι θεματικές ενότητες: α. Πληροφορίες για την κομματική ιδιότητα των συνέδρων, β. Ζητήματα εθνικής πολιτικής γ. Αξιολόγηση του ΚΕΑ, δ. αξιολόγηση

transform!, ε. Αξιακό προφίλ, στ. δημογραφικά δεδομένα.

Τα αποτελέσματα της έρευνας έχουν ήδη παρουσιαστεί σε δύο σεμινάρια που οργάνωσε το transform! στο Ελσίνκι και στο Βερολίνο, καθώς και στην εκτελεστική γραμματεία του ΚΕΑ κατά τη διάρκεια συνεδρίασής της στο Παρίσι.

Η τελική έκθεση των συμπερασμάτων περιλαμβάνει τα εξής κεφάλαια:

1. Εισαγωγή
2. Προφίλ των συνέδρων
 - i. Δημογραφικά στοιχεία
 - ii. Κομματικό προφίλ
 - iii. Αξιακό προφίλ
3. Οικονομική κρίση
4. Κοινωνικά κινήματα
5. Εθνική – Ευρωπαϊκή ταυτότητα
6. Ευρωπαϊκή Ένωση
7. ΚΕΑ
 - i. Εξευρωπαϊσμός
8. Συμπεράσματα

Η τελική έκθεση της έρευνας πρόκειται να δημοσιευθεί αρχικά σε ηλεκτρονική μορφή, ενώ δεν αποκλείεται να ακολουθήσει σύντομα και μία έντυπη έκδοση

Β.Λ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μετά από απόφαση της Συντακτικής Ομάδας, το Ενημερωτικό Δελτίο θα περιλαμβάνει πληροφορίες για τις εκδόσεις κυρίως, αλλά όχι μόνο, του *IN/Π* και του *transform!* Όπως ίσως είναι γνωστό, το *IN/Π* εκδίδει μόνο του δύο σειρές: τις ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ με κείμενα που βασίζονται σε εισηγήσεις διαφόρων εκδηλώσεων του Ινστιτούτου και τους ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ με επιλεγμένα κείμενα γενικότερου ενδιαφέροντος. Τα περισσότερα βιβλία αυτών των σειρών δεν κυκλοφορούν στην αγορά. Επιπλέον, το Ινστιτούτο εκδίδει βιβλία από κοινού με διάφορους εκδοτικούς οίκους. Στο παρελθόν αυτό συνέβη με το ΘΕΜΕΛΙΟ, το ΒΙΒΛΙΟΡΑΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ενώ σήμερα υπάρχει στενή σχέση συνεργασίας με τον εκδοτικό οίκο ΝΗΣΟΣ, προϊόν της οποίας είναι μεταξύ άλλων και η ελληνική έκδοση του περιοδικού *transform!*. Αναλυτικές πληροφορίες για όλες τις νέες, αλλά και τις παλιές εκδόσεις υπάρχουν στον ιστότοπο του Ινστιτούτου.

Για το νέο βιβλίο του Αριστείδη Μπαλτά

Peeling Potatoes or Grinding Lenses: Spinoza Converses with Young Wittgenstein on Immanence and its Logic (Pittsburgh University Press, 2012)

Πρόσφατα κυκλοφόρησε στα Αγγλικά – και αναμένεται η έκδοσή του στα ελληνικά σε λίγους μήνες – το βιβλίο του καθηγητή φιλοσοφίας των επιστημών του ΕΜΠ και μέλους του Δ.Σ. του Ινστιτούτου μας Αριστείδη Μπαλτά. Ο τίτλος του βιβλίου είναι *Peeling Potatoes or Grinding Lenses: Spinoza Converses with Young Wittgenstein on Immanence and its Logic* (Pittsburgh University Press, 2012).

Η κεντρική ιδέα του βιβλίου είναι ότι τα εμβληματικά έργα των Σπινόζα (Ηθική) και του πρώιμου Βιτγκενστάιν (Tractatus) διέπονται από την ίδια φιλοσοφική προσέγγιση, την οποία ο συγγραφέας ονομάζει «προοπτική της ριζικής εμμένειας». Παρά τις μεγάλες διαφορές τους, τόσο ως προς τον τρόπο τοποθέτησης του ζητήματος όσο και ως προς την ορολογία τους λόγω της διαφορετικής

ιστορικής στιγμής της συγγραφής τους, τα εν λόγω έργα μοιράζονται την απόρριψη της δυνατότητας θεώρησης των πραγμάτων (στη γενικότητά τους) από μια εξωτερική, πανοπτική θα λέγαμε θέση (τη θέση του θεού στην περίπτωση του πρώτου, τη λογική ως κάτι εξωτερικό της γλώσσας και της σκέψης στην περίπτωση του δεύτερου).

Η υπόθεση που συνοδεύει την ανάπτυξη του βιβλίου είναι ότι η μεθοδολογία ανάπτυξης του φιλοσοφικού στοχασμού και στις δύο περιπτώσεις (η μαθηματική δομή και η λογική αυστηρότητα αντίστοιχα) συνιστά η ίδια το βασικό μέρος της επιχειρηματολογίας των εν λόγω φιλοσόφων. Με άλλα λόγια, η υποστήριξη της προοπτικής της ριζικής εμμένειας πραγματώνεται από το φιλοσοφικό πράττειν, τον τρόπο φιλοσοφικής συγγραφής έτσι ώστε το περιεχόμενο και η μορφή του φιλοσοφικού στοχασμού να συνιστούν μια αδιάρρηκτη ενότητα (η εμμένεια ως η απaráκαμπτη σύμφυση μορφής και περιεχομένου του λόγου). Στο βαθμό που η ανάδειξη της πειθαρχίας στον τρόπο εκτύλιξης του φιλοσοφικού στοχασμού που χαρακτηρίζει τους δύο φιλοσόφους συνιστά το μέσο για την κατανόηση της λογικής της εμμένειας, ο Μπαλτάς στο βιβλίο του δεν συ-

γκρίνει τις φιλοσοφικές απόψεις τους, αλλά «διαβάζει» τα εν λόγω βιβλία ως φιλοσοφικές πράξεις, επιχειρώντας να ανιχνεύσει την (εμμενή) λογική που τις συγκροτεί ως τέτοιες. Υπό αυτή την οπτική, ο συγγραφέας είναι σε θέση να αρθρώσει ένα επιχειρήμα εναντίον της, τόσο άρρητα εγκαθιδρυμένης, «σκοπιάς από το πουθενά» που χαρακτηρίζει παραδοσιακά τη φιλοσοφία.

Αυτή η σκοπιά δεν αφορά μόνο τον χώρο της φιλοσοφίας, αλλά και αυτόν της πολιτικής πρακτικής και θεωρίας. Το επιχειρήμα του βιβλίου στρέφεται εναντίον κάθε προσπάθειας θεμελιωτισμού, αναγωγισμού, ντετερμινισμού και μεταφυσικής πρωτοκαθεδρίας πολιτικών και άλλων υποκειμένων, δηλαδή αντιλήψεων που έχουν κατά καιρούς επηρεάσει δραματικά τη σκέψη και τη δράση αριστερών και ευρύτερα χειραφετητικών εγχειρημάτων.

Πώς όμως ο Μπαλτάς καταφέρνει στο βιβλίο του να εστιάσει και να καταστήσει αντικείμενο του φιλοσοφικού στοχασμού τη λογική της εμμένειας, όταν καταστατικά η εν λόγω λογική απορρίπτει τη δυνατότητα θέασης από μια εξωτερική οπτική γωνία ικανή να καταστήσει την ίδια αντικείμενο στοχασμού;

Εδώ κρύβεται το «μυστικό» της παράλληλης ανάγνωσης των δύο έργων: Ο συγγραφέας αξιοποιεί το ένα έργο για να αναδείξει την εν λόγω λογική στο άλλο και αντίστροφα. Η «αδυναμία» τοποθέτησης σε μια πανοπτική θέση σύμφωνα με τη λογική της ριζικής εμμένειας υπερβαίνεται από τη μέθοδο της παράλλαξης: Ο συγγραφέας συνοδεύει τον αναγνώστη σε διαδοχικά περάσματα από το ένα έργο στο άλλο, καθιστώντας δυνατή – κατά τη στιγμή της μετάβασης - τη σύλληψη της λογικής της εμμένειας κατά τρόπο που δεν την παραβιάζει. Σε αυτό το σχεδόν στιγμιαίο φαινόμενο της παράλλαξης ο Μπαλτάς κατορθώνει να «τιθασεύσει» φιλοσοφικά τη ριζική εμμένεια, δηλαδή να την καταστήσει, ίσως, για πρώτη φορά αποκλειστικό αντικείμενο του φιλοσοφικού στοχασμού.

Ο Μπαλτάς, συνεπής προς τη λογική της ριζικής εμμένειας, δεν θα μπορούσε να γράψει ένα βιβλίο για αυτήν χωρίς να πραγματευτεί ταυτόχρονα (και αξεδιάλυτα) τα συγκεκριμένα φιλοσοφικά περιεχόμενα με τα οποία καταπίνονται τα συγκεκριμένα έργα των φιλοσόφων της εμμένειας. Ο συγγραφέας με το εν λόγω βιβλίο - και ο αναγνώστης κατ' επέκταση - μετέχει τόσο στην τρέχουσα φιλοσοφική συζήτηση σχετικά με το ερμηνευτικό πλαίσιο του πρώιμου Βιτγκενστάιν, όσο και στην αντίστοιχη σύγχρονη συζήτηση αναφορικά με τη γονιμότητα της σκέψης του Σπινόζα σε μια σειρά από φιλοσοφικά πεδία.

Επιπρόσθετα, η ιδιαιτερότητα του φιλοσοφικού εγχειρήματος που επιχειρείται στο εν λόγω βιβλίο - και ειδικότερα τα ιστορικο-φιλοσοφικά βραχυκυκλώματα που επιστρατεύονται, ώστε να καταστεί

δυνατή η παραλλακτική σύλληψη της ριζικής εμμένειας – δίνει στον συγγραφέα το πεδίο να στοχαστεί πάνω στη σχέση της ιστορίας της φιλοσοφίας με τη φιλοσοφία και την ιστορία εν γένει.

Το βιβλίο του Μπαλτά, ενώ είναι ένα αμιγώς φιλοσοφικό έργο (με την ακαδημαϊκή έννοια), ταυτόχρονα συνιστά συμβολή στη σύγχρονη διανοητική προσπάθεια να στοχαστούμε στις νέες συνθήκες με έναν ριζικά διαφορετικό τρόπο. Οι κρίσεις των Τζούντιθ Μπάτλερ (Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϋ), Τζιμ Κόναντ (Πενσιπσίνια του Σικάγου), Αλέξανδρου Νεχαμά (Πανεπιστήμιο του Πρίνστον) και Τζορτζ Γκέηλ (Πανεπιστήμιο του Κάνσας Μιζούρι) που συνοδεύουν την αγγλική έκδοση καταδεικνύουν τη θεωρητική ευρύτητα του έργου. Η ανάγκη να σκεφτούμε με ριζικά νέο τρόπο διαπιστώνεται σε όλες τις πτυχές της ανθρώπινης δραστηριότητας και αποτελεί το κατεπείγον αίτημα της εποχής μας. Ως εκ τούτου το εν λόγω βιβλίο δεν είναι εύκολο να καταταχθεί σε κάποια κατηγορία και δεν αφορά τους ειδικούς κάποιου εξειδικευμένου κλάδου, αλλά όλους και όλες. Όμως, πάνω από όλα το εν λόγω έργο συνιστά μια πρωτότυπη φιλοσοφική πράξη την επιτέλεση της οποίας έχουμε τη χαρά να παρακολουθήσουμε στις σελίδες του νέου αυτού βιβλίου ενός δικού μας ανθρώπου.

Αντρέας Καρίτζης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

«Να πάρουμε πίσω τη δημοκρατία! Για κοινές δράσεις σε Ευρωπαϊκό Επίπεδο»

Δεύτερη Ευρωπαϊκή Κοινή Κοινωνική Συνδιάσκεψη Βρυξέλλες, 29-30 Μαρτίου 2012

Η Ευρωπαϊκή Κοινή Κοινωνική Συνδιάσκεψη (European Joint Social Conference), συγκροτήθηκε πριν δύο χρόνια από μια ομάδα τριάντα εργατικών συνδικάτων και κοινωνικών κινημάτων που συμμετείχαν στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, καθώς και από μέλη της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων.

Η Συνδιάσκεψη πραγματοποιείται κάθε χρόνο το Μάρτιο, ως συμβολικό κοινωνικό αντίπαλο δέος στην Εαρινή Σύνοδο της ΕΕ. Η φετινή ΕΚΚΣ, που θα πραγματοποιηθεί στις 29-30 Μαρτίου στις Βρυξέλλες, είναι σημαντική καθώς πραγματοποιείται εν μέσω ραγδαίων εξελίξεων στην οικονομία και το πολιτικό σκηνικό.

Τα μέτρα λιτότητας βαθαίνουν την ύφεση και δεν είναι αποτελεσματικά. Έτσι, προκύπτει από την ίδια την πραγματικότητα ένα στοίχημα και ταυτόχρονα μια πρόκληση: Η πανευρωπαϊκή απάντηση σε προβλήματα που μαστίζουν όλους τους λαούς της Ευρώπης και φυσικά ο συντονισμός επί μέρους κινημάτων, συνδικάτων και οργανώσεων/πολιτικών φορέων.

Σε αυτό το στοίχημα έρχεται να απαντήσει η ΕΚΣ με τους στόχους που θέτει. Θα συμμετέχουν πλήθος σωματείων, πρωτοβουλιών (αγανακτισμένοι, ακτιβιστές κ.α.), αριστερά κόμματα, δικτυώσεις κ.α. που πρόκειται να συζητήσουν, να ανταλλάξουν εμπειρίες και να συντονίσουν τις δράσεις τους, το ερχόμενο διάστημα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Ο οικολογικός μετασχηματισμός, το ζήτημα του χρέους, η νομισματική πολιτική και φορολογική δικαιοσύνη και η ελευθερία συλλογικής διαπραγμάτευσης και δράσης είναι οι πέντε άξονες της συζήτησης, ενώ η ευρωπαϊκή κοινωνική προστασία, το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, η υπεράσπιση των δημοσίων υπηρεσιών, οι εξωτερικές εμπορικές συναλλαγές και το ζήτημα της διαφθοράς είναι οι πέντε θεματικές που θα απασχολήσουν τους συμμετέχοντες.

Σ.Φ.

Εναλλακτική Ευρωπαϊκή Σύνοδος στις Βρυξέλλες

Ενάντια στην λιτότητα, για μια κοινωνική, δημοκρατική, και οικολογική Ευρώπη

Βρυξέλλες, 30-31 Μαρτίου 2012

Το διήμερο 30-31 Μαρτίου 2012, το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς και το δίκτυο transform! europe διοργανώνουν την πρώτη Εναλλακτική Ευρωπαϊκή Σύνοδο, στο πλαίσιο μιας συνολικότερης συζήτησης που έχει ξεκινήσει

στις τάξεις της Αριστεράς και των κινημάτων για ζητήματα δημοκρατίας, οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής και εναλλακτικών προτάσεων.

Η επίθεση του νεοφιλελευθερισμού έχει ως αποτέλεσμα τις τρομακτικές μειώσεις μισθών, την αύξηση της ανεργίας και την ύφεση, ενώ στο μακροπρόθεσμο επίπεδο δημιουργεί τους όρους για περαιτέρω αυταρχισμό των δομών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ένα αντιδραστικό μοντέλο άσκησης οικονομικής πολιτικής.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, προκύπτει η ανάγκη για πυροδότηση κινηματικών διαδικασιών στις πληττόμενες χώρες, και όχι μόνο, και σε δεύτερη ανάλυση η ανάγκη για σύνδεση των επιμέρους πλευρών και αποτύπωσής τους στο πολιτικό επίπεδο.

Πιο συγκεκριμένα, η Σύνοδος ξεκινάει στις 30 Μαρτίου με την παρουσίαση των οργανώσεων και των προσωπικοτήτων που συμμετέχουν. Στις 31 Μαρτίου θα πραγματοποιηθούν εισηγήσεις και διάλογος σχετικά με τη λιτότητα και τις εναλλακτικές προτάσεις της Αριστεράς σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, την ανυπακοή στις χρηματοπιστωτικές αγορές, τον οικολογικό μετασχηματισμό και τη δημοκρατία στην Ευρώπη.

Θα ακολουθήσει συζήτηση για την ανάληψη κοινών δράσεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, την οποία θα κλείσει ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, Πιέρ Λοράν.

Σ.Φ.

Αλληλεγγύη στον ελληνικό λαό από συνδικάτα και κοινωνικά κινήματα

Επισκέψεις διεθνών αντιπροσωπειών στην Αθήνα, 28-29 Φεβρουαρίου και 18-20 Μαρτίου 2012

Στο πλαίσιο της αλληλεγγύης προς τον ελληνικό λαό, δύο διεθνείς αντιπροσωπείες επισκέφτηκαν πρόσφατα την Αθήνα και συναντήθηκαν με διάφορους φορείς (συνδικάτα, κοινωνικά κινήματα, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, κόμματα, δημοτικές αρχές), τον *Μανώλη Γλέζο* και τον *Μίκη Θεοδωράκη*, καθώς και χώρους εργασίας στους οποίους διεξάγονται εδώ και καιρό σκληροί απεργιακοί αγώνες (Χαλυβουργία Ελλάδος, Ελευθεροτυπία κλπ). Το Ινστιτούτο Νίκος Πουλαντζάς συνέβαλε, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, στην επιτυχία των στόχων των δύο αυτών επισκέψεων.

Στην πρώτη αντιπροσωπεία, που βρέθηκε στην Αθήνα στις 28 και 29 Φεβρουαρίου, συμμετείχαν πάνω από 20 εκπρόσωποι κοινωνικών κινημάτων και συνδικάτων από διάφορες χώρες: τη Γερμανία (ATTAC, Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ, Occupy), τη Γαλλία (Solidaires, FSU, ATTAC, AITEC, CADTM), Αυστρία (ATTAC), Χώρα των Βάσκων (ELA, ESK), Ιταλία (ARCI), Βέλγιο (CNE-CSC), Βρετανία (περιοδικό Red Pepper), αλλά και από την Ασία (Focus on Global South). Το ευρωπαϊκό δίκτυο transform! εκπροσωπήθηκε στην αντιπροσωπεία από την *Σαντάλ Ντελμάς*, μέλος του Espaces Marx.

Η αναφορά της αντιπροσωπείας που γράφτηκε μετά την επίσκεψη είναι διαθέσιμη στη σελίδα: <http://ifg.rosalux.de/2012/03/27/report-from-the-european-international-delegation-in-athens/>

Η βρετανική αντιπροσωπεία, η οποία επισκέφτηκε την Αθήνα από τις 18 ως τις 20 Μαρτίου, ήταν επίσης εικοσαμελής (στην πραγματικότητα αποτελείτο από 22 άτομα) και σ' αυτήν συμμετείχαν εκπρόσωποι των συνδικάτων των ταχυδρομικών υπαλλήλων (CWU), των εργαζομένων στις μεταφορές (TSSA και RMT), των πυροσβεστών (FBU) και των μηχανικών, εργατών μεταφορών και «γενικών» εργατών (UNITE), της Εθνικής Ένωσης Συνταξιούχων, φωτογράφοι, κινηματογραφιστές, μεταφραστές κλπ. Την πρωτοβουλία της επίσκεψης είχε ο Συνασπισμός Αντίστασης (Coalition of Resistance), πρόεδρος του οποίου είναι ο βετεράνος πολιτικός *Τόνι Μπεν* που πρόσφατα απηύθυνε την Έκκληση Αλληλεγγύης στον Ελληνικό Λαό, εμπνευσμένη από την αντίστοιχη Έκκληση στους Λαούς της Ευρώπης των *Μίκη Θεοδωράκη* και *Μανώλη Γλέζου*. Στην αντιπροσωπεία, συντονιστής της οποίας ήταν ο *Αντρου Μπέργκιν*, γραμματέας του Συνασπισμού Αλληλεγγύης, μετείχε επίσης η *Κέητ Χάτζον*, μέλος της Επιτροπής Διεθνών Σχέσεων της οργάνωσης και γενική γραμματέας της Εκστρατείας για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό, η οποία συνεργάζεται στενά με το transform!.

Χ. Γο.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Από το Δεκέμβριο του 2011, το Ενημερωτικό Δελτίο του *Ινστιτούτου Νίκος Πουλιαντζάς* φιλοξενεί την ενότητα *Ειδήσεις από την Ευρωπαϊκή Αριστερά*. Στην ενότητα αυτή περιλαμβάνονται νέα και ανακοινώσεις που αφορούν τη δραστηριότητα του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς (ΚΕΑ) και των κομμάτων-μελών της. Τα νέα (κατα)γράφει ο Γιάννης Μπουρνούς, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΚΕΑ.

ΜΑΡΤΙΟΣ 2012

Γαλλικές Προεδρικές Εκλογές: Πρωτοφανής συγκέντρωση του Μετώπου της Αριστεράς στη Βαστίλη (18/3). Στο 11% ο Ζαν Λυκ Μελανσόν

Με μια πρωτοφανή σε όγκο συγκέντρωση μπήκε στην τελική της ευθεία η προεκλογική εκστρατεία του γαλλικού Μετώπου της Αριστεράς για τις Προεδρικές Εκλογές της 22ας Απριλίου.

Με αφορμή τη συμπλήρωση 141 χρόνων από την Παρισινή Κομμούνια, χιλιάδες Γάλλοι ανταποκρίθηκαν την Κυριακή 18 Μαρτίου στο κάλεσμα του Μετώπου και πορεύτηκαν από την πλατεία Νασιόν ως τη Βαστίλη, όπου ο Ζαν Λυκ Μελανσόν μίλησε μπροστά σε 120.000 πολίτες (ανάμεσά τους βρέθηκαν και πολυπληθείς αντιπροσωπείες του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ)!

Στην ομιλία του ο υποψήφιος του Μετώπου της Αριστεράς έκανε ειδική αναφορά στην Παρισινή Κομμούνια, αναγγέλλοντας την «επιστροφή στην πολιτική σκηνή του γαλλικού λαού των επαναστάσεων και των εξεγέρσεων» έτοιμοι «να ανοίξει το ρήγμα που περιμένει όλη η Ευρώπη».

Έστειλε θερμό χαιρετισμό «στον ελληνικό λαό που υποφέρει», καθώς και στους λαούς της Ισπανίας και της Πορτογαλίας «που υφίστανται τη δικτατορία της Τρόικας».

«Σας καλώ», είπε απευθυνόμενος στο πλήθος, «να ξεκινήσουμε την Άνοιξη των λαών της Ευρώπης. Ανοίξτε επιτέλους με τη ψήφο σας τη σχισμή μέσα από την οποία θα περάσει στη συνέχεια η ψήφος των Ελλήνων και αργότερα τον Οκτώβριο η ψήφος των συντρόφων μας Γερμανών, που υποφέρουν από τα θαύματα του υποτιθέμενου φιλελεύθερου μοντέλου».

Εν τω μεταξύ, η υποψηφιότητα Μελανσόν συνεχώς ενισχύεται δημοσκοπικά: Ξεκινώντας από το 5% τον Οκτώβριο του 2011, οι τελευταίες δημοσκοπήσεις (Μάρτιος 2012) δείχνουν τον υποψήφιο του Μετώπου να φτάνει το 11% και να φτάνει με σταθερό βηματισμό τα ποσοστά του κεντρώου υποψηφίου, Φρανσουά Μπαϊρού (12,5%).

Επί της ουσίας, ο Μελανσόν αναδεικνύεται στην πλέον ανερχόμενη και δυναμική υποψηφιότητα των Προεδρικών Εκλογών, ασκώντας δριμύτατη

κριτική στη *Μαρίν Λεπέν* και στον απερχόμενο πρόεδρο, *Νικολά Σαρκοζί* και κατορθώνοντας έτσι να στρέψει πολλούς ψηφοφόρους των Σοσιαλιστών προς το Μέτωπο της Αριστεράς, τουλάχιστον για τον Α' γύρο των εκλογών.

Ρεπορτάζ της *Ε. Τσερεζόλε* στην ΑΥΓΗ (18/3)

<http://www.avgi.gr/ArticleAction-show.action?articleID=676161>

Ρεπορτάζ του *iefmerida* (ελληνικά)

<http://www.iefmerida.gr/apenews/41961/%CE%BC%CE%B5%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CF%83%CF%8C%CE%BD-%CE%B6%CE%AE%CF%84%CE%B7%CF%83%CE%B5-%CE%BD%CE%B1-%CE%BE%CE%B5%CE%BA%CE%B9%CE%BD%CE>

Το βίντεο της ομιλίας του Ζαν Λυκ Μελανσόν (γαλλικά)

http://www.dailymotion.com/video/xpj16m_meeting-de-jean-luc-melenchon_

Τηλεοπτικό ρεπορτάζ του BFMTV (γαλλικά)

α) http://www.dailymotion.com/video/xpj1kn_jean-luc-melenchon-a-tenu-un-grand-meeting-place-de-la-bastille_news

β) http://www.dailymotion.com/video/xpj3wj_place-comble-a-la-bastille-ou-melenchon-a-tenu-un-grand-meeting_news

Η τελευταία δημοσκόπηση (16-17/3) από την LH2

http://www.lh2.fr/_upload/ressources/sondages/politique_nationale/lh2yahoointentionsvotepresidensielle201218mars2012.pdf

Ιρλανδία: Δημοψήφισμα για τη νέα Ευρωπαϊκή Συνθήκη των Μερκοζι. Δεύτερη δύναμη στις δημοσκοπήσεις το Σιν Φέιν!

Κλιμακώνεται η πολιτική αντιπαράθεση στην Ιρλανδία εν όψει του δημοψηφίσματος που θα διεξαχθεί στη χώρα για την επικύρωση ή μη της νέας Ευρωπαϊκής Δημοσιονομικής Συνθήκης των Μέρκελ-Σαρκοζί.

Οι πρόσφατες δημοσκοπήσεις μπορεί να δίνουν ελαφρύ προβάδισμα στο «ΝΑΙ» με ποσοστά που κυμαίνονται στο 37%-40%, παρά όλα αυτά, όμως παρά την εκστρατεία εκφοβισμού των πολιτών, αλλά και την απουσία πραγματικού δημοσίου διαλόγου με ευθύνη του κυβερνητικού συνασπισμού, το «ΟΧΙ» συγκεντρώνει 26%-36%, ενώ περίπου το 25% των Ιρλανδών δηλώνουν αναποφάσιστοι/ες.

Οι δυνάμεις που στηρίζουν το «ΝΑΙ» και αγωνίζονται με πάθος για την επικύρωση της καταστροφικής συνθήκης, είναι οι δυνάμεις που εφάρμοσαν και εφαρμόζουν πιστά τη νεοφιλελεύθερη συνταγή της ακραίας λιτότητας: Το κεντροδεξιό (Φάιν Γκέιλ), οι Εργατικοί και οι φιλελεύθεροι (Φιάννα Φέιλ).

Στην αντίπερα όχθη του «ΟΧΙ» πρωταγωνιστούν οι δύο κοινοβουλευτικές δυνάμεις της ευρύτερης Αριστεράς: Το γνωστό μας

Σιν Φέιν και η προσφάτως συγκροτημένη Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία, ένας συνασπισμός δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς που κατόρθωσε να εκλέξει 5 βουλευτές στις τελευταίες εθνικές εκλογές (25/2/2012).

Η Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία, μάλιστα, έχει ήδη απευθύνει ανοιχτό κάλεσμα στην Ιρλανδική Συνομοσπονδία Συνδικάτων (ICTU), για κοινό αγώνα με στόχο την απόρριψη της Συνθήκης, επικαλούμενη και τη στάση της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων, η οποία ήδη διοργάνωσε την πανευρωπαϊκή ημέρα δράσης κατά της Συνθήκης στις 29 Φεβρουαρίου.

Στο δρόμο για το δημοψήφισμα, η συνεπής αντιπολιτευτική δράση της ιρλανδικής Αριστεράς αναγνωρίζεται από μια ταχύτατα διευρυνόμενη μερίδα των Ιρλανδών πολιτών. Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις (Φεβρουάριος-Μάρτιος 2012) δίνουν 30%-32% στο κυβερνών κεντροδεξιό κόμμα Φάιν Γκέιλ, ενώ οι εταίροι του στην κυβέρνηση, Εργατικοί, κυμαίνονται στο 10%-16% και οι Φιλελεύθεροι πρώην κυβερνώντες του Φιάννα Φέιλ ακολουθούν καθοδική πορεία με 16%-17%. Παράλληλα, λοιποί (Πράσινοι, Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία κ.α.) και ανεξάρτητοι συγκεντρώνουν 17%-19%, ενώ ο μεγάλος νικητής των δημοσκοπήσεων, είναι το Σιν Φέιν (κόμμα-μέλος της Ομάδας GUE/NGL στο Ευρωκοινοβούλιο), που φτάνει το 18%-25% και αναδεικνύεται σε δεύτερο κόμμα, μειώνοντας δραστικά την ψαλίδα από τους προπορευόμενους κεντροδεξιούς του Φάιν Γκέιλ!

Ρεπορτάζ της Guardian για το ιρλανδικό δημοψήφισμα (4/3)

<http://www.guardian.co.uk/world/2012/mar/04/ireland->

[ratify-eu-fiscal-compact-polls](http://www.guardian.co.uk/world/2012/mar/04/ireland-ratify-eu-fiscal-compact-polls)

Η σελίδα της Ενωμένης Αριστερής Συμμαχίας για ζητήματα Ευρωπαϊκής Ένωσης

<http://www.unitedleftalliance.org/category/topics/eu/>

Ρεπορτάζ του RTE News για τις τελευταίες δημοσκοπήσεις (25/2)

<http://www.rte.ie/news/2012/0225/politics.html>

Σχετικό άρθρο στην ιστοσελίδα Political Reform

<http://politicalreform.ie/2012/02/26/has-sinn-feins-day-come-sunday-times-behaviour-attitudes-poll-26th-february-2012/#more-3220>

Μολδαβία: Μεγάλες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στο Κισινάου

Jos Alianta! -Κάτω η Συμμαχία!

Αυτό είναι το κεντρικό σύνθημα των χιλιάδων διαδηλωτών που ανταποκρίνονται κάθε εβδομάδα στο κάλεσμα του Κόμματος Μολδαβών Κομμουνιστών και συμμετέχουν στις μαζικές και δυναμικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα της χώρας.

Βασικό αίτημα των διαδηλωτών είναι η άμεση παραίτηση του ετερόκλητου, νεοφιλελεύθερου και ακραία αυταρχικού, τετρακομματικού κυβερνητικού συνασπισμού

«Συμμαχία για την Ευρωπαϊκή Ενσωμάτωση» και η διενέργεια πρόωρων εθνικών εκλογών, αφού η χώρα τελεί υπό σοβαρή πολιτική κρίση τα τελευταία τρία χρόνια.

Πιο συγκεκριμένα, μετά την οριστική εκλογική επικράτηση του σημερινού κυβερνητικού συνασπισμού, μετά τις τρεις διαδοχικές εθνικές εκλογές του 2009-2010, η κυβερνητική πλειοψηφία (που συναποτελείται από φιλελεύθερους, κεντροδεξιούς και σοσιαλδημοκράτες) αδυνατούσε να εκλέξει Πρόεδρο της Δημοκρατίας και μολαταύτα συνέχιζε να κυβερνά, παραβιάζοντας το Σύνταγμα της χώρας. Μέχρι που, πριν λίγους μήνες, το αντιπολιτευόμενο Κόμμα των Μολδαβών Κομμουνιστών (κόμμα- μέλος του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς), έχασε αιφνιδιαστικά 3 βουλευτές του, που αποχώρησαν από την Κοινοβουλευτική του Ομάδα και προσχώρησαν αμέσως στο λεγόμενο «Κόμμα Σοσιαλιστών της Μολδαβίας», περνώντας ταυτόχρονα στο μπλοκ των δυνάμεων που στηρίζουν την κυβέρνηση.

Τους τελευταίους μήνες οι Μολδαβοί Κομμουνιστές έχουν κλιμακώσει την πάλη τους για την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης, που εφαρμόζει κατά γράμμα τις επιταγές της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, αλλά και επιχειρεί διαρκώς να φιμώσει τη φωνή των Κομμουνιστών, επεξεργαζόμενη ακόμη και νόμο για την απαγόρευση του κόμματος.

Την Παρασκευή 16 Μαρτίου η χώρα, τελικά, απέκτησε ξανά Πρόεδρο μετά από τρία χρόνια, χάρη στην «αποστασία» των τριών πρώην βουλευτών των Κομμουνιστών, που υπερψήφισαν τον 63χρονο *Νικολάε Τιμόφτι*, ώστε αυτός να εξασφαλίσει 62 ψηφούς (χρειαζόταν

61 για να εκλεγεί). Οι Μολδαβοί Κομμουνιστές μπόϊκοτάρησαν τη διαδικασία και δεν αναγνώρισαν την εκλογή Προέδρου. Ο ηγέτης του κόμματος και πρώην Πρόεδρος της Μολδαβίας, *Βλαντιμίρ Βορόνιν*, κάλεσε τους δημοκρατικούς πολίτες της χώρας σε νέο γύρο κινητοποιήσεων, που θα ξεκινήσει την Πρωτομαγιά.

Ρεπορτάζ του ρωσικού πρακτορείου ειδήσεων Itar-Tass (αγγλικά)

<http://pda.itar-tass.com/en/c32/368265.html>

Φωτογραφίες από τις κινητοποιήσεις στην ιστοσελίδα του Κόμματος Μολδαβών Κομμουνιστών

http://www.pcrm.md/main/index_

Γενική Συνέλευση ENDYL: Οι νέοι και οι νέες της Αριστεράς συντονίζουν τη δράση τους ενάντια στην κρίση και την επισφάλεια

Στη Ρώμη διοργανώθηκε στις 1-4 Μαρτίου η ετήσια Γενική Συνέλευση του Ευρωπαϊκού Δικτύου Δημοκρατικών Αριστερών Νεολαίων (ENDYL), υπό την αιγίδα των Νέων Κομμουνιστών Ιταλίας. Τίτλος της φετινής Συνδιάσκεψης: «Χρηματοπιστωτική και οικονομική κρίση: Ανάλυση και απαντήσεις της αριστερής νεολαίας».

Κυρίαρχο θέμα συζήτησης ήταν το ζήτημα της κρίσης και οι προεκτάσεις του στη νεολαία, η επισφάλεια των νέων εργαζομένων και η ανάδειξη μιας εναλλακτικής ευρωπαϊκής πολιτικής ενάντια στην κρίση, μέσα από κοινές, πανευρωπαϊκές εκστρατείες των νέων της Ευρωπαϊκής Αριστεράς. Η Γενική Συνέ-

λευση αποφάσισε την διενέργεια εκδηλώσεων, δράσεων και σεμιναρίων εντός του 2012 για την κρίση, ενάντια στην πολιτική που ακολουθεί το κεφάλαιο σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, την εργασιακή επισφάλεια των νέων και τα νεοφασιστικά κινήματα στην Ευρώπη.

Νέα μέλη του ENDYL με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης αποτελούν και τυπικά πλέον οι Νέοι Κομμουνιστές της Ιταλίας (*Giovani Comunisti*) και το Αριστερό Μέτωπο Νεολαίας Δανίας (SUF).

Τέλος, υιοθετήθηκε η πρόταση του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς για τη συνεργασία του Endyl με το ΚΕΑ στην κατεύθυνση συγκρότησης του Δικτύου Νεολαίας του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

Η Συνδιάσκεψη ανέδειξε επίσης, το νέο Συμβούλιο του ENDYL, καθώς και τις Επιτροπές Εργασίας του Δικτύου για το 2012-2013.

Στο νέο Συμβούλιο του ENDYL εξελέγη από ελληνικής πλευράς ο *Δημήτρης Καραμάνης*, μέλος της Γραμματείας του Κ.Σ. της Νεολαίας Συνασπισμού, ενώ νέος Γενικός Γραμματέας του Δικτύου αναδείχτηκε ο Υπεύθυνος Διεθνών Σχέσεων της Ένωσης Κομμουνιστικής Νεολαίας Μολδαβίας, *Αλεξάντερ Ρόσκο*.

Η Νεολαία Συνασπισμού εκπροσωπήθηκε στη Γενική Συνέλευση του ENDYL από τους *Δημήτρη Καραμάνη* και *Ιάσωνα Σχινά Παπαδόπουλο*.

Εκ μέρους του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς, στη Γενική Συνέλευση παρευρέθηκαν οι *Γιάννης Μπουρνούς* (ΣΥΝ) και *Γιούσι*

Σάραμο (Αριστερή Συμμαχία Φινλανδίας), ως υπεύθυνοι της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΚΕΑ για ζητήματα νεολαίας, ενώ η Ευρωομάδα GUE/NGL εκπροσωπήθηκε από την *Μαρίζα Ματίας*, Αντιπρόεδρο του ΚΕΑ και Ευρωβουλευτή του πορτογαλικού Μπλόκο της Αριστεράς.

Στο πλαίσιο της Συνδιάσκεψης του ENDYL, πραγματοποιήθηκε στις 2/3 Μαρτίου ανοιχτή εκδήλωση στην πλατεία Καπελβενέρε του 13ου Δημοτικού Διαμερίσματος της Ρώμης, με θέμα «Η ευρωπαϊκή κρίση του καπιταλισμού και η απάντηση της Αριστεράς», με ομιλητές τους *Πάολο Φερέρο* (Εθνικό Γραμματέα της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης), *Σιμόνε Οτζιόνι* (Γραμματέα των Νέων Κομμουνιστών Ιταλίας), *Αλφόνσο Τζιάνι* (εκπρόσωπο του κόμματος «Αριστερά και Ελευθερία») και *Γιάννη Μπουρνού* (μέλος της ΚΠΕ του ΣΥΝ, υπεύθυνο Τμήματος Ευρωπαϊκής Πολιτικής).

Σχετική ανακοίνωση της Νεολαίας Συνασπισμού

<http://www.neolaiasyn.gr/text.php?id=891>

Σχετική ανακοίνωση του ΣΥΝ

<http://www.syn.gr/gr/keimeno.php?id=26200>

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

- Πορτογαλία, 22 Μαρτίου: Γενική απεργία

Δείτε τα τηλεοπτικά σποτ για την απεργία:

1) http://www.youtube.com/watch?v=r_l2bXr8T7M&feature=player_embedded

2) <http://www.youtube.com/watch?v=OmlokZRPikA&feature=related>

3) <http://www.youtube.com/watch?v=pPvOnSFgU5g&feature=related>

- Βρυξέλλες, 30-31 Μαρτίου: Εναλλακτική Ευρωπαϊκή Σύνοδος υπό την αιγίδα του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς και του Transform! Europe, με τη συμμετοχή εκπροσώπων συνδικαλιστικών ομοσπονδιών, κοινωνικών κινημάτων, δικτύων και διανοούμενων από ολόκληρη την Ευρώπη.

<http://www.facebook.com/events/262357430513987/>

- Γαλλία, 22 Απριλίου: Α' γύρος γαλλικών Προεδρικών Εκλογών

- Γερμανία, 13 Μαΐου: Πρόωρες περιφερειακές εκλογές στο Κρατίδιο της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, μετά τη διάλυση του τοπικού κυβερνητικού συνασπισμού Σοσιαλδημοκρατών-Πρασίνων.

- Φραγκφούρτη, 17-19 Μαΐου: Πανερωπαϊκές διαδηλώσεις και αποκλεισμός της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

Για να μαθαίνετε τα νέα του Ινστι-
τούτου Νίκος Πουλαντζάς εγγρα-
φείτε στο μηνιαίο ενημερωτικό
δελτίο στέλνοντας μήνυμα στην
ηλεκτρονική διεύθυνση

info@poulantzas.gr